

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
31. 05. 2012.

Jean Weir

Insurekcija

Jean Weir
Insurekcija
1989.

Prevod: Zluradi Paradi, 2005-2006

Jean Weir, Editorial from the Journal „Insurrection“, Insurrection,
September 1989; 325.nostate.net (poslednji put pristupljeno 18. maja 2012.)

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

1989.

Anarhisti/kinje i revolucionari/ke nisu to što jesu zbog toga što sami/e sebe tako nazivaju ili zato što pišu tekstove i programe koje završavaju sloganima i/ili anarhističkim simbolima.

Oni/e su to zbog toga što žele da urade nešto protiv ugnjetavanja; npr. žele da kritikuju i napadnu represivne sisteme i sve one koji ih drže na okupu. Da bismo razumjeli/e ovu jednostavnu pretpostavku, moramo krenuti korak dalje. Prije nego što napadnu potrebno je da znaju koga i šta napadaju, da znaju razloge zbog kojih napadaju.

Kako možemo saznati koga i zašto napadamo? Jednostavno – obavještavanjem (razmjenom informacija). Kapital i država se transformišu veoma brzo. Sa razvojem elektronike u proizvodnji i upravljanju dolazi do (velikih) restrukturiranja. Veliki industrijski kompleksi se prostiru preko čitave društvene teritorije i međusobno su povezani elektronskim i telematskim kablovima. Čitava planeta će uskoro biti pokrivena velikom komunikacionom mrežom koja predstavlja osnovu današnjeg sistema proizvodnje, odnosno, osnovu današnje eksploatacije. Tako znamo koga i šta napadamo.

Šta možemo učiniti da bismo shvatili/e zašto napadamo? Ovo je veoma jednostavno. Industrija prošlih vremena je mogla biti osvojena revolucijom i iskorišćena za proizvodnju u mirnodopskim uslovima. Današnja industrija je uglavnom elektronska i njom upravljaju ljudi koji nemaju znanje koje je potrebno za upravljanje takvom industrijom. Nju nikada nećemo moći iskoristiti za društveno dobro, osim u jednom (minimalnom) dijelu. Velike elektronske komunikacione sisteme na kojima se zasniva današnja proizvodnja/represija, uglavnom, nećemo moći iskoristiti (u budućem društvu), zbog toga je neophodno odmah započeti napad.

Između kretanja i stajanja, mi biramo kretanje. Restrukturiranje, koje je dalo novu snagu kapitalu i omogućilo mu ponovnu proizvodnju, takođe je stvorilo i nove pukotine. Ogromna komunikaciona mreža koja se prostire preko teritorije svake industrijski napredne nacije je svakako jedna od tih pukotina.

Treba da udarimo u te pukotine. Malim akcijama – ne velikim vojnim operacijama koje su izvan naših mogućnosti i izvan logike novog kapitala. Precizne, male, destruktivne akcije – sabotaze koje se šire preko čitave

teritorije – najpogodnije su oružje koje danas možemo iskoristiti u borbi protiv klasnog neprijatelja.